

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ 'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου 'Ἐσωτερικοῦ ἡρ. 6. — 'Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 8.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ 'Αναπλάσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φιέστα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.
---	--	--

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐπισκοπικαὶ προτάσεις. — Βιβλιοκρισίαι. — Τὸ Διήγημα τῆς «'Αναπλάσεως». — Ἡ Πραγματικὴ Ζωὴ, ὑπὸ Κρουσταλλίνας Δουκαλοπούλου. — Ἀπάντησις δι' ὄλους. — Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν εἰς Ἁγιον Ὅρος. — Ἡ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τηλεγραφικὴ αἰτήσις τῶν Πυργίων. — Ἐκ τῶν ἀσημνημονευμάτων τοῦ Σενοφῶντος.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Εἴμεθα ἐν τῶν μὴ ἐπιθυμούντων ν' ἀναμιγνύονται εἰς ξένα καθήκοντα· ἀλλὰ προκειμένου περὶ Ἐκκλησίας κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν εἶνε ξένος πρὸς αὐτήν. Ἰδίᾳ δὲ προκειμένου περὶ προτάσεως καὶ ἐκλογῆς ἐπισκόπων.

Εἰς τοὺς ἐνδόξους τῆς Ἐκκλησίας χρόνους ὁ λαὸς μετείχεν ἐνεργῶς τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρχιερέων. Ἀλλὰ καὶ σήμερον, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη, ὅπου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προτείνει πλειονας, ἡ δὲ πολιτικὴ ἀρχὴ ἐκλέγει ἓνα, τὸ δικαίωμα τῆς λαϊκῆς συμμετοχῆς παραμένει ἐν ἰσχύϊ. Διότι ἡ χειροτονία δὲν δύναται νὰ γείνη ἀνευ τῆς λαϊκῆς ἐπιδοκιμασίας. Ὁ λαὸς καλεῖται νὰ εἴπῃ κατ' αὐτὴν τὸ ἄξιον, μίαν δὲ κραυγὴν τοῦ περὶ ἀναξιοῦτος δύναται νὰ διακόψῃ τὴν τελετήν, καὶ νὰ καταστήσῃ ὑπόδικον τὴν γενομένην πρότασιν καὶ ἐκλογὴν.

Τὸ λαϊκὸν τοῦτο δικαίωμα εἶνε εἰς ἐπὶ πλέον λόγος, ἐπιβάλλον εἰς τοὺς ἀρχοντας, τοὺς προτείνοντας καὶ ἐκλέγοντας ἐπισκόπους, νὰ κάμνωσι χρῆσιν τῆς ψήφου αὐτῶν μᾶλλον περιεσκεμμένην. Διότι ἡ ἀντίθεσις τῆς γνώμης τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ψῆφον τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχόντων, δύναται νὰ προκαλέσῃ κατάστασιν ποικιλοτρόπως ἐπικινδυνον. Καὶ ἡ κατάστασις αὕτη δὲν δύναται παρὰ νὰ προέλθῃ, ἂν ὅχι σήμερον, ἀλλ' ἐξάπαντος μετ' οὐ πολὺ, ἂν οἱ τεταγμένοι εἰς τὴν διαίτησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ἐξακολουθήσωσι νομίζοντες, ὅτι εἶνε τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἀθρόενται ἀνεξέλεγκτοι καὶ ρηθμισταὶ ἀνεύθυνοι, δυνάμενοι νὰ προτιμῶσι τούτους ἢ

ἐκείνους κατὰ τὰς ἰδίας τῶν ἀρεσκείας, καὶ νὰ ἐπιβάλλωσιν αὐτοὺς δεσποτικῶς εἰς τὸ ποιμνιον, παρὰ τὰς δεδηλωμένας εὐχὰς του, καὶ ἐπὶ φθορᾷ τῆς ἐπαρχίας, εἰς τὴν ἐποίαν τοὺς ἐξασπτότελλουσιν.

Ἡ Ἐκκλησία εἶνε τοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶνε ὁ ἀρχηγός της, περισσώτερον δὲ τοῦ λαοῦ αὐτῆς, παρὰ τῶν ἀρχόντων αὐτῆς. Οἱ ἐπίσκοποι δὲν εἶνε μόνον ἀρχόντες· εἶνε κυρίως διάκονοι καὶ ὑπηρεταὶ τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ διακονῶν δὲν δικαιούται νὰ καταρροῇ τὴν θέλησιν καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ διακονουμένου. Αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἀνεδείχθη διάκονος τῶν ψυχῶν, τὰς ὁποίας ὑπηρετήσα μετ' τὴν ἑαυτοῦ τοῦ τὸ ποιμνιον ἕρα τῆς Ἐκκλησίας δικαιούται νὰ ἀπαιτῇ παρὰ τῶν ποιμένων του παρόμοιον παράδειγμα· οἱ ἐπίσκοποι ὀφείλουσιν ἐν ἀνάγκῃ νὰ θυσιάζωσι τοὺς ἑαυτοὺς των, ἀλλ' οὐδέποτε δικαιούνται νὰ θυσιάζωσι τὸ ποιμνιον.

Τί δὲ εἶνε ἀτυχῆς ἐκλογὴ ἐπισκόπου; Ὁλεθρὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ καθενὸς ἐξ ἡμῶν. Ἄρα καὶ ὀλεθρὸς τοῦ ποιμνίου. Αἱ γυναῖκές μας, αἱ θυγατέρες μας, αἱ ἀδελφαί μας, αἱ μητέρες μας, οἱ υἱοὶ μας, καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ οἰκετοὶ μας, ὡς καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἀκόμη, θὰ ὑποστῶμεν κατ' ἀνάγκην τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα κακῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ἡ δὲ ἐννεσθῆν βλάβη εἶνε ἡ ἀπὸ ὄλας μᾶλλον σοβαρὰ. Διὰ τί; Διότι εἰς ἀνάξιος ἐπίσκοπος, προάγων τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀθλιότητα, διαφθείρει τὸν βίον ὄλων μας καὶ τὸν καθιστᾷ ἐλαεινότερον. Διότι εἰς ἐκκλησιαστικὸς ἀρχὼν ἀδόκιμος, διὰ τῆς δράσεως ἢ τῆς ἀδρανείας του μορφῶν κατ' εἰκόνα του τὰς ἐμπιστευθείσας εἰς αὐτὸν ψυχὰς, μεταδίδει εἰς αὐτὰς τὴν σήψιν του, καὶ τὰς συμπαράσφει πρὸς αἰώνιον κόλασιν καὶ καταστροφὴν.

Αἱ ἀλήθειαι αὗται εἶνε τόσῃ ἀπλᾶι καὶ κοιναί, ὥστε ἠλπίζομεν ὅτι κατὰ τὰς γενομένας ἐσχάτως ἐπισκοπικὰς προτάσεις ἐμελλον αὗται νὰ ρυθμίσωσι τὰς βουλὰς καὶ ἀποφάσεις τῶν νόμων ἀρμοδίων. Καὶ ὅτε δ' ἀκόμη μᾶς ἐλεγόν τινες νὰ δυσπιστῶμεν, ἡμεῖς ἀπεκρούομεν τὰς ταυτάς ὑπονοίας· ὅχι ἐξ ἀφελείας, ἀλλ' ἐκ στοιχειώδους εὐλαβείας. Εἰς καιροῦς, κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα τοῦ λαοῦ ἐφάνη ζωηρῶς ἐξεγειρόμενον καὶ ἐπιζη-

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Λ. Διομήδους Κυριακού Έκκλησιαστική Ιστορία. Τόμος 3. Έν Αθήναις 1898.

[Περί του προκειμένου έργου του ημετέρου καθηγητού εγράφησαν πολλά κρίσεις εν τῷ ευρωπαϊκῷ θεολογικῷ τύπῳ. Ἰδίως δὲ εὐμενὸς ἐκρίθη ἐν τοῖς γερμανικοῖς θεολογικοῖς Περιοδικοῖς, οἷον ἐν τῷ «Περιοδικῷ τῶν ἱερῶν ἀποστολῶν καὶ τῶν ὀρησκευμάτων», ἐν τῷ «Διαμαρτυρομένῳ», ἐν τοῖς «Μηνιαίοις προτεσταντικοῖς φύλλοις» τοῦ Βερολίνου, ἐν τῷ «Κεντρικῷ φιλολογικῷ φύλλῳ» τῆς Λειψίας καὶ ἐν τῇ «Διεθνείᾳ Ἐπιθεωρήσει τῆς Θεολογίας» ἐν Βέρνη. Μόνον οἱ καθολικοὶ, ὅπως τελευταῖον δ' Ἐρχαρδ ἐν τῷ «Βυζαντινῷ περιοδικῷ» τοῦ Κρουμπάχερ, ἐπιτίθενται κατ' αὐτοῦ καὶ σπουδάζουσι νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ἀξίαν του, διότι ἐν αὐτῷ καταπολεμεῖται ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους δικαίως λίαν σφοδρῶς ὁ παπισμὸς, ὡς ὁ κυριώτατος αἷτιος πασῶν τῶν διχορυσῶν καὶ διχονομιῶν καὶ πάντων ἐν γενεῇ τῶν κακῶν ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ, καὶ ὡς ὁ κεκρυμμένος ἐχθρὸς πάσης προόδου καὶ πάσης ἀναπτύξεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὁ Ἐρχαρδ, ὅστις εἶναι καθηγητὴς τῆς καθολικῆς θεολογίας, καὶ ὅστις ἐν τῇ Βυζαντινῇ φιλολογίᾳ τοῦ Κρουμπάχερ, ἐν ᾗ συνεργάσθη τούτῳ, καὶ περὶ τοῦ Φωτίου, καὶ περὶ τοῦ Νικολάου Μεθώνης καὶ περὶ Μάρκου τοῦ Ἐφέσου καὶ περὶ ἄλλων πρωταθλητῶν τῆς ὀρθοδόξιας κρίνει δυσμενῶς ὡς ὑπερασπιστῆς θερμῶς τοῦ παπισμοῦ, δὲν ἠδύνκτο νὰ φεισθῆ τοῦ Διομήδους Κυριακοῦ, ἀν καὶ ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ ἔργον του εἶναι τιμιόν τῆς ἀνανεώσεως τῶν θεολογικῶν σπουδῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι ἡ διαίρεσις του εἶναι φυσικὴ, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ βιβλίου εἶναι λογικὴ, ὅτι ἐπιφέρεται λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ἀφθνήως τῆς γερμανικῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅτι ἰδίως ἐν τῷ 1ῷ τόμῳ, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι μετὰ τοῦ χρόνου τῆς ἀλώσεως, περιέχει πολλὰ νέα καὶ ἀγνωστα τοῖς δυτικοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἱστορικοῖς ἕνεκα τῶν νέων πηγῶν, ἅς εἶχεν ὑπ' ὄψιν, καὶ αἵτινες δὲν εἶναι γνωσταὶ ἐν τῇ Δύσει. Ἰνα ἴδωσιν οἱ παρ' ἡμῶν πόσον διαφόρος τοῦ Ἐρχαρδ ἔχονταν οἱ ἐν Γερμανίᾳ ἐπιστήμονες τὸ ἔργον τοῦ ημετέρου καθηγητοῦ, καὶ πόσον ἐξετίμησαν καὶ ἐπήνεσαν αὐτό, ὅσοι δὲν κατείχοντο, ὅπως δ' Ἐρχαρδ, ὑπὸ φανατισμοῦ καὶ μίσους πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι φιλοπατικόν, καταχωρίζουσαν κατωτέρω κρίσιν, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ ἀνω μνημονευθέντι «Περιοδικῷ τῶν ἱερῶν ἀποστολῶν καὶ τῶν ὀρησκευμάτων» περὶ αὐτοῦ, γερμανοῦ διαμαρτυρομένου θεολόγου, τοῦ Ἐδουάρδου φῶν δὲρ Γόλτζ, ὅστις, διατρίψας ἄλλοτε ἐν τῇ Ἀνατολῇ χάριν ἀναδιφήσεως ἀρχαίων τῆς Γραφῆς χειρογράφων, ἔμαθε καλῶς τὴν νοσηλικὴν, καὶ ἠδύνκτο νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἐννοήσῃ τὸ ἔργον, ἔπερ ἀμφίβολον ἀν δύναιτο νὰ βῆθῃ περὶ τοῦ Ἐρχαρδ. Ἰδοὺ ἡ κρίσις τοῦ Γόλτζ. Καταχωρίζουσαν τὰ κυριώτερα ἀποσπάσματα αὐτῆς, διότι ὁ στενὸς χρόρος τῆς ἀναπλάσεως δὲν ἐπι-

τρέπει τὴν μεταφράσιν ὀλοκλήρου τῆς μακρᾶς κρίσεως.] Ἡ προκειμένη ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἐν νοσηλικῇ γλώσσῃ, ἡ ἐκδοθεῖσα παρὰ τοῦ Διομήδους Κυριακοῦ, τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, εἶναι ἡ δευτέρα λίαν ἐπισημνὴ ἐκδοσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τοῦ πεπαιδευμένου τούτου καὶ πολὺ μέγρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ Θεολογίας ἐργασθέντος Ἑλλήνου θεολόγου. Διὰ τῆς νέας ταύτης ἐκδόσεως προσφέρει ὁ συγγραφεὺς πᾶσι τοῖς λογίοις ἐν τῇ ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ πλήρη ἐκθεσιν τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅποια τοσοῦτον τελεία ἐν νοσηλικῇ γλώσσῃ δὲν εἶχεν ἀκόμη φανῆ. Τὸ σύγγραμμα τούτου μαρτυρεῖ καὶ τιμὴ τὴν πνευματικὴν δύναμιν καὶ τὸν ἐπιστημονικὸν ἐργασμὸν, ὅστις διακρίνει τοὺς νεωτέρους Ἑλλήνας παρὰ πᾶσαν τὴν ἀτυχῆ καὶ κακῶς διευθυνομένην πολιτικὴν τὴν διέπουσαν τὴν τύχαι τῶν ἑλληνικῶν βασιλείων. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἐνθουσιώδης θαυμαστῆς τῆς γερμανικῆς θεολογίας, ἐκτιμῶν ἰδίως τὸν πολὺν Χάτζε, τοῦ ὁποῦο τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ἐν πολλοῖς ἀκολουθεῖ· ἔχει ὅμως ὑπ' ὄψιν πολλὰ καὶ τὸν Κούρτζ καὶ ἄλλους γερμανοὺς ἱστορικοὺς. Δὲν ἔξαργάται ὅμως ἐξ αὐτῶν δουλικῶς, διότι ἐν διαφόροις ζητήμασιν ἀκολουθεῖ ἰδίαν ὁδόν. Ὁ,τι καθιστᾷ τὸ βιβλίον του εἰς ἡμᾶς ἀνδιχρόρον δὲν εἶναι τόσον τὸ ἱστορικὸν ὕλικόν, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε γνωστόν, ὡς κοινὸν πᾶσι τοῖς ἱστορικοῖς, ὅσον ὁ ἴδιος τρόπος τῆς ἐκθέσεως, ἡ ἀντιληψὶς τῶν πραγμάτων καὶ ἡ κρίσις τοῦ συγγραφεῖος περὶ αὐτῶν, τὰ ὁποῖα δεικνύουσιν ἀνδραμὴ ἀκολουθοῦντα τυφλῶς τὰς κρίσεις τῶν ἀρχαιοτέρων, ἀλλ' ἐλευθέρως κρίνοντα, ὡς πράττουσιν οἱ νῦν ἐπιστήμονες θεολόγοι ἐν τῇ γερμανικῇ θεολογίᾳ. Ὁ συγγραφεὺς οὐ μόνον πανταχοῦ τοῦ ἔργου του κηρύττειται θερμῶς ὑπὲρ τῆς ἀνεξάρτητου ἐπιστημονικῆς θεολογικῆς ἐρευνῆς, ἀλλὰ καὶ δεικνύει ὅτι ἐννοεῖ καὶ παρακολουθεῖ τὴν βαθμιαίαν ἱστορικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ πολιτευματος καὶ τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας. Κατανοεῖ δὲ καλῶς καὶ τὸν σύνδεσμον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης ἀναπτύξεως μετὰ τῆς ἐκάστοτε πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναπτύξεως τῶν λαῶν, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροὴν τῶν συγχρόνων φιλοσοφικῶν ἰδεῶν. Γνωρίζει, ὅτι κατ' οὐσίαν τὸ Ἐδαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἄλλο εἰ μὴ ἡ καλὴ ἀγγελία περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ αὐρανοῦ Πατρὸς, περὶ τῆς υἱότητος τοῦ ἀνθρώπου ἐν σχέσει πρὸς τὸν Θεόν, περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως πάντων τῶν ἀνθρώπων, ὅτι, ἄλλαις λέξεσιν, ὁ χριστιανισμὸς εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ παγκόσμιος μονοθεϊστικὴ ὀρησκεία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐπίσης δέχεται ὅτι ἡ ἐνότις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐπιτελική, στηριζομένη ἐπὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὑποταγῆς ὑπὸ ἑνα τινὰ ἱεράρχην ἐν Ῥώμῃ ἢ ἄλλοχού ἔδρουσαν. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀραιφνὴς σάξεται μὲν κατ' αὐτὸν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, δὲν ἑλλείπει ὅμως καὶ τοι μετ' ἀτελειῶν ἠνωμένους, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις Ἐκκλησίαις. Ὑπάρχει διὰ τούτο ἀδελφότης τις ἐνοῦσα πᾶ-

σας τὰς Ἐκκλησίας. Διὰ τούτο ὁ συγγραφεὺς εἶναι καὶ ὑπὲρ πάσης τάσεως πρὸς προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἀναγνωρίζει πᾶν ὅ,τι καλὸν ἔχουσι καὶ αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι. Τούτῳ πᾶν ὅ,τι ἀναίρει τὰς φιλικὰς σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας, ὅπως αἱ δεσποτικαὶ ἀξιώσεις τῶν παπῶν, ἢ προπαγάνδα τῶν Ἰησοῦιδῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ αἱ ἐν αὐτῇ ἱεραποστολικαὶ ἐνέργειαι ἀμερικανῶν καὶ ἄλλων ἱεραποστολῶν καταδικάζονται ὑπ' αὐτοῦ σφοδρότατα. Ἐκτιμᾷ μὲν καὶ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, εἶναι ὅμως πεπεισμένος ὅτι, παρὰ πᾶσαν τὴν νῦν ἐνεκὴν τῶν δυσμενῶν περιστάσεων καὶ τῆς ἀπαιδεύσεως τοῦ κλήρου τῆς ἐξασθένεισιν αὐτῆς, ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ σάξεται καθαρῶτερος ὁ γνήσιος χριστιανισμὸς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι αὐτὴ μόνη βαδίζει τὴν μέσην, βασιλικὴν ὁδὸν μετὰ τοῦ ἀγαν συγκεντρικῆς δεσποτικῆς συστάσεως τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς προτεσταντικῆς διασπάσεως καὶ ἀναρχικῆς ἀποσυνθέσεως, μετὰ τῆς εὐσεβείας τῶν τύπων καὶ τῶν νεαρῶν ἐξωτερικῶν ἔργων τοῦ καθολικισμοῦ καὶ τῆς παρὰ προτεσταντικὰς δικαιώσεως διὰ τῆς πίστεως μόνης ἀνευ τῶν ἔργων, μετὰ τῆς πομπῆς καὶ θεατρικῆς παπικῆς λατρείας καὶ τῆς γυμνῆς, ψυχρᾶς λατρείας τῶν προτεσταντῶν. Ὁ συγγραφεὺς δὲν ἀποκρύπτει τὰς ἐλλείψεις τῆς Ἐκκλησίας του, ἐλπίζει ὅμως εἰς ἀνακαινισμὸν καὶ ζωογόνησιν αὐτῆς διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου, εἰς ὃ ἔργον, κατ' αὐτόν, τὰ μέγιστα δύνανται νὰ συντέλῃ καὶ ἡ γερμανικὴ θεολογικὴ ἐπιστήμη.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τοῦ Διομήδους Κυριακοῦ διαίρεται εἰς 3 τόμους. Ὁ πρῶτος (σελ. 1-493) περιέχει τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἢ τὰς δύο πρώτας περιόδους αὐτῆς (1-313, 313-860). Ὁ κ. Διομήδης δὲν δέχεται ὅτι τὰ πάντα ἀπ' ἀρχῆς ἦσαν τέλεια, δεικνύει δὲ πῶς κατὰ μικρὸν καὶ ἡ διδασκαλία, καὶ ἡ λατρεία καὶ τὴ πολιτεῦμα τῆς Ἐκκλησίας ἐκ μικρῶν καὶ ἀπλῶν ἀρχῶν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν πλείστοιν αἰτιῶν ἀνεπτύχθησαν καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν τελειότητα καὶ ὁριστικὴν διατύπωσιν κατὰ τοὺς ἐπισημένους χρόνους. Τὰς ὑπερκριτικὰς ὑπερβολὰς ἀποκρούων, ἔχειται ἐν πολλοῖς ζητήμασιν ἀπρὶξ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἰσχυροσῶν γνωμῶν. Τούτο ὅμως πράττει διασώζων πάντοτε τὴν ἰδίαν ἀνεξάρτητον κρίσιν. Περὶ πολλῶν πατέρων ὁμιλεῖ μετὰ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἰδανικαίαι αὐτοῦ. Ὅπου ὅμως ἀπαντᾷ φανατισμὸν καὶ δεισιδαιμονίας καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ Ἐκκλησίᾳ, πατάσσει αὐτὰ ἀμειλίχως. Τὴν ἀνεξάρτητον κρίσιν του δεικνύει καὶ τὸ θερμὸν ἐγκώμιον, τὸ ὁποῖον πλέκει εἰς τὸν Ὀριγένην, ὃν θεωρεῖ παρὰ πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς καταδικασθεῖσας ἑτεροδοξίας του ὡς τὸν μέγιστον τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν θεολόγων καὶ ἰδρυτὴν τῆς χριστιανικῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, καὶ τὸ ὅτι κατατάσσει τὸν συγγραφεὰ τῶν τῶ ὄνομα τοῦ Διονυσίου τοῦ ἀρεοπαγίτου φροντῶν ἔργων μετὰ τῶν συγγραφέων τοῦ Β' ἢ Γ' αἰῶνος. Τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν ὑπὲρ τῆς ἀσκήσεως καὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐξηγεῖ ὡς προσελθόντα ἐκ φυσικῆς

ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ ὕλισμοῦ τῶν ἀρχαίων ἐθνικῶν κοινωνιῶν, ὅστις ἠπείλει νὰ εἰσδύσῃ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας. Τὰ τῶν δυτικῶν Ἐκκλησιῶν ἐκθέτει βραχύτερον, περὶ Λύγουστίνου ὅμως καὶ Ἀμβροσίου ποιεῖται διεξοδικὸν λόγον.

Ὁ δευτέρος τόμος (ἐκ σελ. 335) πραγματεύεται περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῶν μέσων αἰώνων ἀπὸ τοῦ 860-1453. Ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ στηρίζεται ἡ εὐθεσία του ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κούρτζ, ὡς λέγει αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς· ἐκθέτων ὅμως τὰ περὶ τῆς βυζαντινῆς θεολογικῆς φιλολογίας, εἰσέρχεται εἰς πλείυτερας λεπτομερείας καὶ πλουτίζει τὸ μέρος τούτο, ἐπιφελοῦμενος ἐκ τῶν περὶ τῶν βυζαντινῶν ἐργασίῶν τοῦ Κρουμπάχερ. Ἡ πλοῦσια αὕτη βυζαντινὴ θεολογικὴ φιλοσοφία, ὅπως ἐκτίθεται ὑπὸ τοῦ Διομήδους Κυριακοῦ, ἀποδεικνύει πόσον πλανῶνται πολλοὶ ἐν τῇ Δύσει, ἐξακολουθοῦντες νὰ νομίζουσιν ὅτι δὴθεν ἡ ἑλληνικὴ βυζαντινὴ Ἐκκλησία ἦτο νεωρὰ καὶ ἑσπεριότερη πάσης ζωῆς. Καὶ ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ διεξέρχεται διὰ βραχέων ὁ συγγραφεὺς τὰ τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐλέγχει δὲ σφοδρῶς τὰς παρεκτροπὰς τῶν δυτικῶν τῶν χρόνων ἐπειὸν. Παρακολουθεῖ τὴν σημεῖρα ἀύξουσαν δύναμιν τῶν παπῶν καταδεικνύει τὴν βαρβαρότητα τῶν τότε λαθῶ τῆς δύσεως καὶ ἐλέγχει ἀμειλίχως τῶν σταυροφορῶν τὸν φανατισμὸν καὶ τοὺς βανδαλισμοὺς. Βλέπει τις ἐν πᾶσι τούτοις ὀλίγον τὸν ἑλληνα συγγραφεὰ, ὅστις πᾶν μὴ ἑλληνικὸν ὡς βάρβαρον ἀποκρούει.

Τὸ μεγαλύτερον ἐνδιχρόρον ἔχει δι' ἡμᾶς ὁ τρίτος τόμος (ἐκ σελ. 463), ὅστις πραγματεύεται τὴν τετάρτην καὶ τελευταίαν περίοδον ἀπὸ 1453-1897, ἐκτείνουμενος πλείυτερον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ 19' αἰῶνος. Ἐνταῦθα παρακολουθεῖ πρῶτον τὰς σχέσεις πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἀλωσην. Ἐπειτα εἰσέρχεται εἰς τὰ περὶ τῆς διοικήσεως τῶν τεσσάρων πατριαρχείων καὶ τῆς νέας διαρρυθμίσεως τῶν κατ' αὐτὰ κατόπιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Χάτζι χουμαγιού. Ποιεῖται ἐπειτα λόγον περὶ τῶν ἀπὸ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως διοικητικῆς ἀποσπασθεῖσων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ῥώσων, Ἑλλήνων, Σέρβων, Βλάχων καὶ Βουλγάρων, καὶ τῆς κυπριακῆς καὶ ἰβηρικῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως δὲ κατ' ἔκτασιν πραγματεύεται τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπισυνάπτει ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ ἀνατολικῇ ἀπὸ τῶν ὀρθοδόξων κωροισμένων Ἐκκλησιῶν τῶν Νεστοριανῶν, Κοπτοῶν, Ἀβυσσινίων, Τακωβιτῶν, Ἀρμενίων καὶ Μαρωνιτῶν, καὶ ἔρχεται τέλος εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Προτεσταντικῶν καὶ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τοῦ προτεσταντισμοῦ πολλὰ φέγει καὶ πολλὰ ὑποτιμᾷ ὁ συγγραφεὺς, ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως ἐξετάζων τὰ πράγματα. Ἐνθουσιᾷ ὅμως ὑπὲρ τῆς γερμανικῆς θεολογίας, θαυμάζει δὲ καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν προτεσταντικῶν λαῶν καὶ ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν καὶ ἄλλων εὐσεβῶν σκοπῶν καὶ πρὸς διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ἀγίων Γραφῶν, ἀν καὶ καταδικάζει τὰς ἱεραποστολικὰς αὐτῶν ἐνεργείας παρ' ὀρθοδόξοις. Τὰ

της παπικής 'Εκκλησίας ἐκθέτει ἐν τέλει, καταδικάζων πικρότατα τὰς δεσποτικὰς τάσεις τοῦ παπισμοῦ καὶ τοῦ μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένου ἰσοουιτισμοῦ, ὡς ἐχθρὸν τῆς προόδου καὶ πάσης ἀληθοῦς ἀναπτύξεως ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ.

Ἐν τῷ Ἐπιλόγῳ παρατρῆει ὁ συγγραφεὺς, ὅτι παρὰ πάσας τὰς διαφωνίας, οἱ χριστιανοὶ πᾶσῶν τῶν Ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ μὴ λησμονῶσιν ὅτι εἶνε πάντες ὁπαδοί, τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ καὶ ἀδελφοὶ, εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ὅτι συνδέει αὐτοὺς ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν. Πρέπει διὰ τοῦτο νὰ τείνουν εἰς τὴν εἰρήνην μετ' ἀλλήλων. Τοὺς ἐχθρούς τοῦ χριστιανισμοῦ ὕλιστάς, ἄθεους, ἀναρχικοὺς δὲν ροβεῖται ὁ συγγραφεὺς, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι ὑπὲρ τοῦ χριστιανισμοῦ, οὐδὲν δὲ ἰσχύει κατὰ τῆς ἀληθείας. Τὸ μέλλον διὰ τοῦτο εἶναι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τέλει εὐχόμεθα, ἵνα τὸ ἐν τοσοῦτῳ εἰρηνικῷ πνεύματι γεγραμμένον καὶ τότε πλουσίον περιεχόμενον περιεκλειὸν ἔργον ἐξαπλωθῆ καὶ γενικευθῆ ἐν τῇ ἐλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο, ἵνα διαδοθῆ δι' αὐτοῦ πλείωτον ἢ γυνώσκῃ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἀληθῶν ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ ἔργον ἡμῶς τοῦτο τοῦ ἑλληνικοῦ θεολόγου δύναται, γνωρίζοντα καὶ παρ' ἡμῶν, νὰ διαλύσῃ τὴν διαδεδομένην ἐν ἡμῖν πλάνην, ὅτι δὴθεν εἶναι νεκρὰ ἡ ἐλληνικὴ Ἐκκλησία! Ἡ ἐλληνικὴ Ἐκκλησία ζῆ καὶ εἶναι ἀξία, ἵνα αἰ διαμαρτυρηθῆ Ἐκκλησία ἔλθῃ εἰς στενωτέρως μετ' αὐτῆς σχέσεις, οὐχὶ βεβαίως δι' ἀποστολῆς ἱεραποστόλων, ὡς μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ διὰ μελέτης τῶν κατ' αὐτὴν καὶ διὰ συνάψεως ἀμοιβαίων φιλικῶν σχέσεων καὶ συνεννοήσεων.

Ἐδουάρδος φὸν δὲρ Γάλλεξ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 182)

Ἰούλιος 18

Ἡ κατὰλληλος περίστασις δὲν ἤργησε νὰ παρουσιασθῇ. Ὁ κ. Ἰάκωβος (οὗτος ὀνομάζεται ὁ γέρον συνταξιοῦχος), εἶνε ὑψηλὸς καὶ ἰσχυρός, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων γελοίων του ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ ἐνδύηται τὰ φορέματα τοῦ ἀποθανόντος κυρίου του. Ἰδίως δὲ τοῦ ἀρέσκει παλὺ βαθύγυρος μανδύας, ὅστις, ἱερμμένος ὄν εἰς τοὺς ἀδυνάτους ἄμους του, φαίνεται ὡς νὰ κρέμαται εἰς καμμίαν κρεμάστραν.

Ὅλη ἡ πόλις γνωρίζει τὸν τε μανδύαν καὶ τὸν κάτοχον αὐτοῦ· ἀλλὰ σήμερον ὁ κ. Ἰάκωβος ἦλθεν εἰς τὸν οἶκόν μου κάτοχος ἐξ ὀργῆς, ἐκράτει δὲ εἰς τὰς χεῖρας του μέγα χαρτόνιον, ἐφ' οὗ ἴδαν γνωστὴ μου χεῖρ εἶχε χαράξῃ δι' ὀρασιότητος γραφῆς (ὁ Ροβέρτος τιμᾶ διὰ τῆς κληλυγα-

φίας του τὴν δεσποινίδα Λαγαμεινίου) τὰς λέξεις Μινιδύης πρὸς πῶλλον. «Ἰδοὺ κυρία, μοὶ εἶπεν ὁ γέρον, ἰδέτε τί ὁ υἱός σας εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ προσολλήσῃ ἐπὶ τοῦ μανδύου μου καθ' ἣν στιγμὴν περιεπάτου ἰσχύως εἰς τὴν πλατεῖαν. Τὸν ἀνεγνώρισα πολὺ καλά καὶ αὐτὸν καὶ τὸν σύντροφόν του, τὸν μικρὸν Φριδερίκον. . . . συνεννοοῦνται θαυμασιῶς οἱ ἀξιοὶ σύντροφοι, συνεννοοῦνται θαυμασιῶς, ἵνα ὑβρίσωσι πτωχὸν γέροντα!»

Ἐλυτήθη ἡνὶ βλέπουσα τὴν ταραχήν καὶ τὴν ὀργήν, ὅφ' ὃν κατείχτο ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, τῷ ἀπεκρίθη λοιπὸν μὲ ὄλην τὴν εὐκρίνειαν τῆς καρδίας μου. «Κύριε Ἰάκωβε, σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ συγχωρήσῃτε τὸν υἱόν μου σὰς ζήτησιν συγγνώμην δι' αὐτὸν καὶ δι' ἐμέ· σὰς καθεκτεῖω, φανήτε ἐπιεικῆς δι' ἐν παιδίον, τὸ ὅποιον ἀγαπᾶ νὰ ἀσπείρῃται, δὲν εἶνε ὁμῶς κακόν».

Οἱ λόγοι μου κατεπρόνον τὸν κ. Ἰάκωβον. «Τὸν συγχωρῶ ἐξ ὅλης καρδίας, εἶπεν, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ ἐμάθαινον ὅτι ἀφείλει σεβασμὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν πτωχὸν ὑπρόθετον, ὅταν εἶνε γέρον. — Θὰ τὸ μάθῃ, τῷ ἀπεκρίθη, καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἔχῃτε πλέον παράπονα ἐναντίον του».

Ὁ κ. Ἰάκωβος ἀπῆλθεν, ἐγὼ δὲ διαγῆθην τὰ συμβάντα εἰς τὸν σύζυγόν μου, ὅστις καθόλου δὲν εἶνε διατεθειμένος πρὸς τὴν ἐπισείλαιαν. Ὁ Ροβέρτος μου κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐπεπλήθη αὐτοπροσώπως ὑπὸ τοῦ πατρός του, ὅστις ἀπήτησε νὰ ὑπάγῃ ὅπως ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ. Ἰάκωβον, διότι ἄλλως οὐδέποτε θὰ τὸν συνεζῆρει, ἀλλ' ὁ καυμένος ὁ Ροβέρτος ἐδυσκολευέτο νὰ ὑπακούσῃ· τότε τὸν ἐνάλεσα πλῆσιν μου καὶ τῷ εἶπον χαμηλοφώνως· «Τὸ σφάλμα σου ἐπροξένησε λύπην εἰς ἐκεῖνον τὸν γέροντα· δὲν θέλεις νὰ τὸ ἐπανορθώσῃς; — Πιστεύεις λοιπὸν, μητέρα ὅτι ἀλήθεια τὸν ἐλύπησα πολὺ; — Καὶ παρὰ πολὺ, υἱέ μου· εἶνε λυπηρὸν πράγματι εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, γέρον μὲ ἄσπρα μαλλιά νὰ γίνῃται παίγιον τῶν μαθητῶν. Τὸ παιδίον, εἰς τοὺς λόγους μου τούτους ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, εἶτα ἐπροχώρησε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ τῷ εἶπε σοβαρῶς: «Θὰ σὰς ὑπακούσω». Ἐξῆλθε συνδεδυμένος ἀπὸ ἑνα ὑπὲρ ἑταίαν καὶ ἐπανῆλθε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς καὶ καθαράν συνειδήσιν: «Ὁ κ. Ἰάκωβος, μὴ εἶπα μὲ χαρὰν, εἶνε λαμπρός ἄνθρωπος. Μὲ ἐφίλησε λέγων μοι: Μὴ λυπῆς ποτὲ τοὺς γέροντας, οὐτε τοὺς πτωχοὺς ἀκούεις, παιδί μου; Ἐπειτα μοῦ εἰδείξε τὴν οἰκίαν του, τὸν κήπον του, τὸν τῆρον του, διότι, πατέρα, ἠξεύρει καὶ τρυφερὴ καὶ κατασκευάζει ἡλακάτας, παιγνίδια καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι ἂν θέλετε νὰ μοῦ δώσῃτε τὴν ἄδειαν νὰ πηγαίνω κάποτε, θὰ μὲ μάθῃ καὶ ἐμὲ νὰ τρυφῶ».

Τὰ ἀπατηρῆματα τοῦ Ροβέρτου ἔμματα εὐγλωττότερον ἐξέφραζον τὴν παράκλησιν του· ἐκύτταξα τὸν σύζυγόν μου, ὅστις ἀπεκρίθη· «Τίποτε καλὸν δὲν βλέπω εἰς τοῦτο· ὁ κ. Ἰάκωβος εἶνε πολὺ τίμιος ἄνθρωπος, καὶ δύνασαι, ἂν θέλῃς, νὰ πηγαίνῃς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸν

οἶκόν του. . . Ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴ πειράξῃς κανένα πλέον ἀκούεις, Ροβέρτε, — Ναι, πατέρα, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. . . καὶ σὰς εὐχριστῶ».

Σήμερον τὸ πρῶτον συνομιλήσα κατὰ μόνους μετὸν υἱόν μου· τῷ παρέστησα πόσον ὀλίγον αἰ μαθητικά αὐταὶ ἀτάξια συμφωνοῦν μετὴν ψυχικὴν γαλήνην, τὴν πρὸς τὸν πλῆσιν ἀγάπην, καὶ τὸν πρὸς τοὺς μεγαλητέρους μας περασμὸν, ὅνπερ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἀπαίτει ἀπὸ ἡμᾶς· ἐφάνη ὅτι μετ' ἡνότησε, καὶ συγκεκρινημένος μοὶ ἔδωκε πολλὰς καλὰς ὑποσχέσεις, πιστεύω δὲ ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη φυγὴ, ἡ τόσον ἀγαπήτῃ δὲν θὰ δυσκολευθῆ πολὺ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν δρόμον τὸν καλόν.

Σὺ, Θεέ μου, ἐδήγησον τὰ βήματά του, ἀγρόπνει ἐπ' αὐτοῦ καὶ διαφύλαττε αὐτὸν ἀπὸ πᾶσαν κακὴν πράξιν. Κατάστῃσιν αὐτὸν ἰσχυρὸν ὅπως μετὰ θέρους ἀντιμετωπίσῃ τὰς μελλούσας δοκιμασίας· φώτισον δὲ καὶ τὸν πατέρα του, ὅπως Σὺ γνωρίσῃ καὶ σὲ λατρεύσῃ ὅσον ψυχῇ, οὐ καὶ ἰδικῇ του, πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ λατρεύῃ τὸν Θεόν της!

Ἐλάθωμεν καλὰς ἀπὸ τὸν Λέοντα εἰδήσεις· τὸ πνεῦμα του φαίνεται ὅτι καθουσιάζει, ὑπὸ τὴν διπλὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἐνεργητικῆς ζωῆς καὶ τῆς ὠραίας χώρας. Τὸ ὄνομα τῆς Μαργαρίτας δὲν ἀναφέρεται καθόλου εἰς τὰς ἐπιστολάς του, καὶ ἐγὼ ἔπαυσα νὰ τὴν βλέπω διότι δὲν θέλω ἐπιστρέφω ὁ ἀδελφός μου νὰ τὴν συναντήσῃ εἰς τὸν οἶκόν μου· ἀλλὰ φήμῃ διατρέχει, ὅτι δὲν εἶνε εὐτυχῆς. (ἀκολουθεῖ)

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μὰς ἠρώτησαν ἀπὸ τὰς περισσοτέρας σχεδὸν ἐπαρχίας, διὰ τὰς ὁποίας προετάθησαν ὑποψήφιοι ἐπίσκοποι, τί δύνανται νὰ κάμουν, ἐὰν τοῖς δοθῶν ποιμένες, τῶν ὁποίων ἡ ποιμαντορικὴ βράχος πρέπει νὰ δοκιμασθῇ πρῶτον εἰς τὴν ἰδίαν τὸν ῥάχιν.

Ἀπαντῶμεν λοιπὸν δι' ὅλους· Ἐπιτρέψατε νὰ σὰς τοὺς ἐπιβάλου· ἐγείρατε ἄμφωσ κραυγὴν διαμαρτυρίας, καὶ, ἂν δὲν εἰσακουσθῆτε, εἰς τὴν χειροτονίαν των ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ φωνάζητε ἀνάξιος. Κάμετέ το λοιπὸν μετ' ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων σας. Ὡς δικαίωμα σὰς ἄνηκει, ὡς καθῆκον σὰς ἐπιβάλλεται. Ἐξίγησι, οἱ ὅποιοι ἐπρότειναν ἢ σὰς ἐπέβαλον τὸν ἀνάξιον, δὲν ἐνδιεφέροντο ἂν ἡ Δεσπότης σας θὰ σὰς ὀδηγῇ εἰς τὸν Θεόν ἢ εἰς τὸν Διάβολον. Ἀλλ' εἰς τὸν Βεελζεβοῦλ ἡμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ ὅποιος θέλει· εἰς κανένα ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στειλῇ τὸν ἄλλον ἀκούσιως του.

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΑΤΡΩΝ ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Παραμένειν ἡμέρας τινὰς ἐν Ἀθήναις ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν Ἰερρόθεος, ἀνεχώρησε τὴν παρε-

θεύσαν παρακτεῦν εἰς Ἅγιον Ὄρος. Ὁ Ἕψπτος ἄς κατευθῆναι τὰ βήματα τοῦ εὐσεβοῦς καὶ χρηστοῦ ἱερέου ἐπὶ τῆς ἱερᾶς γῆς, ἧς τὸ ἔδαφος κατεῖ τόρα, καὶ ἄς μᾶς τὸν ἀποδότη ἰσχυρὸν ὡς τὴν κορυφήν τοῦ Ἄθω. Κατὰ τὴν ἐδῶ διαμονὴν αὐτοῦ ἠσθάνθημεν ἐν τῇ ἀναστροφῇ του ὅλην τὴν ἄρωμα τὸ διχνοῦμενον ἐξ ἐπισκοπικῆς ψυχῆς εὐλαβουμένης τὰ ῥήματα καὶ τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου, ἐξ ἧλης δὲ καρδίας τῷ εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν ἐπάνοδον μετ' πνεῦμα ἐπὶ μᾶλλον κραταιωμένον εἰς ἐξακολουθήσῃ τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Η ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΡΙΩΝ

Ἰερὰν Σύνοδον Ἀθήνας.

Ἀπὸς πλήρωσιν ἐπισκοπικῆς ἑδρας Ἡλείας, λαὸς Πύργου πρὸ μνητῶν παρεκλήσατε δι' αἰτήσέως του τὴν Ἰερὰν Σύνοδον, ἵνα προτείνῃ πανσοσιολογιώτατον Ἀρχιμανθρίτην Πανέρστον Δουληγέρην, ἐφ' ὃν λαὸς Ἡλείας ἔχει πεποιθήσιν ὅτι δύναται νὰ ἀναζωοπυρῶσῃ καὶ εἰς ἔργα χριστιανικὰ προηγῆται τὸ θρησκευτικὸν ἀίσθημα καθ' ἅπαντα τὸν ἡμέτερον νομὸν. Κατὰ φερομένης ὁμῶς διαθήσεως παρετήρησε μετὰ λύπης, ὅτι ὁ ἀρχιμανθρίτης οὗτος δὲν φέρεται μεταξὺ προτεινομένων ὑποψηφίων δι' ἡμετέραν ἐπισκοπήν. Παρακαλοῦμεν ὅθεν μετὰ σεβασμοῦ Ἰερὰν Σύνοδον νὰ μὴ παρὶδῇ ἀγνὴν ἐπιθυμίαν καὶ θερμὴν παράκλησιν λαοῦ, ὅστις φρονεῖ, ὅτι ἐλήθη ὑπ' ὄψει παρ' αὐτῆς ἡ πρὸ μνητῶν ὑποβληθεῖσα αἰτήσις του, καὶ κολακευόμενος νὰ θεωρῆ βεβαίαν τὴν εἰς ἐπίσκοπον Ἡλείας πρότασιν καὶ προχειρίσιν ἀρχιμανθρίτου Δουληγέρην, ὃς ἐβλεπεν ἄνευ ἐμπιστοσύνης, καὶ συνεπῶς ἄνευ θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ὀφελείας, τὴν ἐγκυκλίωσιν ἄλλου προσώπου ὡς ἐπίσκοπον Ἡλείας.

Ἐν Πύργῳ 17 Ἰουλίου 1901

Εὐλαβίστατα πνευματικὰ τέκνα

- Πρόεδρος Ἐμπορ. Συλλόγου Ἡλ. Ρουσόπουλος. Πρόεδρος Δικηγορ. Συλλόγου Χαρίδ. Δικαίος. Πρόεδρος Συλλόγου Συντεχνιωτῶν Ἀγ. Λουκάς καὶ Παντοτελήμων Στεριανὸς Στεριανόπουλος. Πρόεδρος Συλλόγου Ἀναγέννησις, Γ. Χρονόπουλος. Πρόεδρος Συλλόγου Ἀνάπλασις Μ. Μητσάκης. Πρόεδρος Συλλόγου Ἀδελφότης Σπ. Μπαντινοῦ. Πρόεδρος Συλλόγου Ὑπαλλήλων Ἀ. Πρελούσης. Πρόεδρος Συλλόγου τῶν ἐν Ἡλείᾳ Ζακυνθίων Κωνσ. Ἀλιβιζόπουλος.

Ἱατροὶ Πύργου καὶ Φαρμακοποιοὶ

- Π. Πετρόπουλος, Κ. Σακελλάρου, Γ. Κόσκωρος, Ν. Κούτσος, Κ. Κωνσταντινίδης, Ἀγγ. Νικολάπουλος, Δ. Καστόρης, Γ. Νικολάπουλος, Π. Λαμπρινόπουλος, Γ. Λαμπρινόπουλος, Στασ. Κολομβάκος, Φώτιος Παπαηλιού.

ΚΚ ΤΩΝ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Σωκράτης πίστευεν, ότι ο Θεός είνε πανταχού παρών, ότι δε ότι γνωρίζει τὰ πάντα· ὄχι μόνον ὅσα λέγονται καὶ γίνονται, ἀλλὰ καὶ ὅσα οἱ ἄνθρωποι διανοοῦνται.

ΠΕΡΙ ΦΑΙΧΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΤΩΝ

Ἡ ὀλιγάρκεια τοῦ Σωκράτους ἦτο τοιαύτη, ὅτε μὲ ἐλαχίστην δαπάνην ἠδύνατο νὰ τραφῇ. Τρώγων μόνον ἄρου κελῶς ἐπίεινα, ἐτραγε καὶ τὸν ξηρὸν ἄρτον μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν καὶ τὸ ἄπλοῦν δὲ νερὸν ἦτο ἀπολαυστικώτατον δι' αὐτόν. Εἰς δειπνὸν ὅταν ὁ Σωκράτης μετέβαινεν, ἐθυλάσσετο ἀπὸ πολυφαγίαν καὶ πολυποσίαν, καὶ ἀπὸ τὰ φαγητὰ καὶ ποτὰ τὰ γαργαλίζοντα τὴν ὄρεξιν· τιοιουτρόπως περιωρίζετο πάντοτε εἰς τὸ πρέπον μέτρον, καὶ οὐδέποτε ἐγνωρίσει τὸν κόρον. Ἐλεγε δέ, ὅτι τὸ τρώγειν καὶ πίνειν πολὺ κατωστρέφει κοιλίας καὶ κεφαλῆς καὶ ψυχῆς.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ.

Ο Σωκράτης δὲν καταφρόνει μόνον τὰς σωματικὰς ἡδονὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκ τοῦ χρήματος· ἔλεγε δέ, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ χρήματος ἐξάρτησις ὑποβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς δουλείαν αἰσχρὰν.

Συναστῶν δὲ ἐν γένει τὴν ἐγκράτειαν, ἔλεγεν: Ἐν ὧρα πολέμου εἰς ποῖον στρατηγὸν περισσότερον ἐμπιστευόμεθα; εἰς τὸν δούλον τῆς κοιλίας σου, τοῦ αἵνου, καὶ τῶν διαφόρων ἀσελγειῶν, ἢ εἰς τὴν ἀνώτερον ἀπὸ ἅλα ταῦτα; Προκειμένου δὲ νὰ ἀναθέσωμεν εἰς τίνα τὴν ἐκπαίδευσιν ἀρρένων ἢ τὴν φύλαξιν παρθένων, ἢ τὴν διαχείρισιν χρημάτων, ποῖον θεωροῦμεν ἀξιόπιστον; Δὲν θεωροῦμεν δλοὶ τὸν ἐγκρατῆ;

Καὶ εἰς δούλον ἀκρατῆ ποῖος ἐμπιστεύεται ποίμνια, ἢ ἀποθήκας, ἢ καὶ διεύθυναι γεωργικῶν ἔργων; Καὶ ποῖος δέχεται νὰ λάβῃ, ἔστω καὶ δωρεάν, ὑπηρέτην εἰς τὴν τράπεζάν σου καὶ ἀγοραστὴν τροφίμων στερούμενον ἐγκρατείας;

Ποῖος δὲ εἶνε ἀκρατῆς; ὁ δούλος οἰουθήποτε πάθους· ὅσπε ἀκρατῆς εἶνε καὶ ὁ ἀργίλος, καὶ ὁ ἐκδικητικὸς, καὶ ὁ πλεονέκτης, καὶ ὁ φιλάργυρος. Ἀπὸ πᾶσαν δὲ ἀκρατεῖαν νὰ φυλαττώμεθα πρέπει, καὶ χάριν τοῦ συμφέροντος ἡμῶν. Διότι εἶνε πλάνη τὸ νομίζειν, ὅτι ἀκρατεῖς τινες βλάπτουσι μὲν τοὺς ἄλλους, ὠφελοῦσι δὲ τὸν ἑαυτῶν των. Ὁ ἀρπάζων τὰ τῶν ἄλλων καταστρέφει περισσότερον ἑαυτόν, διότι βλάβη εἶνε ὄχι μόνον τὸ νὰ καταστρέφῃ τις τὴν περιουσίαν σου, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμά σου καὶ τὴν ψυχὴν σου.

Καὶ εἰς μίαν συναναστροφὴν ἀηδιάζομεν ἐκείνον, ὅστις παρίσταται ἐνδιαφερόμενος μᾶλλον διὰ τὰ φαγητὰ καὶ τὸν οἶνον παρὰ διὰ τοὺς φίλους· ἐπομένως ὁ καθεὶς ἀφείλει νὰ φρονῇ, ὅτι ἡ ἐγκράτεια εἶνε ἡ βάση τῆς ἀρετῆς, καὶ νὰ τὴν θεμελιώσῃ πρῶτον διὰ τὸν ἑαυτῶν του εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ἰδικήν του.

ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΜΕΓΙΣΤΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Βεβαίως, ἔλεγεν ὁ Σωκράτης, ἀπατεῶν εἶνε, καὶ ὅστις λαμβάνει χρήματα ἢ πράγματα, μὲ σκοπὸν νὰ μὴ τὰ ἐπιστρέψῃ· ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος ἀπατεῶν εἶνε, ὅστις, ἐνῶ τίποτε δὲν ἀξίζει, ἐξαπατᾷ τοὺς πολίτας καὶ τοὺς πείθει ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ ἀρχῇ.

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Εὐαγγελίου τῆς προσεχούσας Κυριακῆς ὑπόκειται δημοσιευμένη εἰς τὸ φύλλον τῆς 22 Φεβρουαρίου 1901.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ο Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀναγκάζεται νὰ διακόψῃ μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου τὰ ἐν Ἀθήναις ἠθικοθηρακτικὰ μαθήματά του, ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ ὑπαιθρίου περιβάλλου, ἐν ᾧ ταῦτα κατὰ τὸ θέρος ἐγίνοντο, ἐγείρονται ὑπὸ τῶν νέων ἰδιοκτητῶν οἰκοδομαί. Ἡ δὲ ἐν Πειραιεὶ διδασκαλία του θὰ ἐνεργῆται μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου μόνον κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν, ἐν τῷ Λαυνεῖῳ Ὀρφανοτροφείῳ, ὥρα 5—6 μ.μ.

Ο ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΠΑΝΑΡ. ΔΟΥΔΗΓΕΡΗΣ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΝ

Ἀνεχώρησεν εἰς νέαν περιοδείαν θεῖου κηρύγματος ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Πανάρετος Δουληγέρης. Εἰς Ἀθήνας, Θεοῦ θέλοντος, θὰ ἐπιστρέψῃ περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΠΡΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ

Καὶ ὁ Διευθυντὴς καὶ Συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Μιχ. Γ. Γαλανὸς θὰ περιοδεύσῃ τοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὐγούστον χάριν κηρύγματος καὶ ἰδρύσεως νέων Τμημάτων τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου. Καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια διὰ τὴν «Ἀναπλάσιν», «Ἐπίγνωσιν» καὶ τὴν ἐκδοσιν τῶν Χρυσοτομικῶν, θὰ ἔρχονται εἰς τὸ ὄνομά του.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ὅλγοι ἀναποκριταὶ ἡμῶν καὶ συνδρομηταί, πρὸς ὅς ἐγράψαμεν ἐσχάτως, ὑπενθυμίζοντες νὰ ἐξοφλήσωσι τοὺς λογαριασμοὺς των τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅπως τὸ πράξωσιν ἀνευ ἀναβολῆς, ἵνα μὴ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διακόψωμεν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Τὰ Ἀπαντὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ἐν τῷ πρωτοτύπῳ Κειμένῳ καὶ μεταφράσει νεοελληνικῇ ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Γ. Γαλανοῦ.

Ἐκδοσις μηνιαία κατὰ τὸ βῆμα, τιμώμενα 1 δραχμῆς ἐν τῷ ἑσωτερικῷ, φρ. χρ. ἐνὸς ἐν τῷ ἔσωτερικῷ, 1/4 τοῦ μετρητικῆ ἐν Τουρκίᾳ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες ἄγγελιας ἐκ τῆς Β' ἐκδόσεως τοῦ Ραββίνου Ἰσαὰκ Μ. . . καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν ἀντίτυπα αὐτοῦ, ὅπως μᾶς ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς ἐγκαιρῶς.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΔΑΧΣΗΜΑ

88—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—88